

la rambla

(esport i ciutadania)

SERENITAT
I ENERGIA!

94

Any II. — Número 67 Redacció i Administració: Rambla de Canaletes, 13, pral. — Telèfon 14757

Impremta: Barbrà 11 i 13 — Telèfon 19603

Preu: 15 cèntims

Les campanyes de "la Rambla"

A honor del capità Sancho

Hem rebut la següent carta, que ens complen a publicar:

"Ciutat, 9 d'abril de 1931.
Senyor director de LA RAMBLA.
En la darrera edició del popular setmanari que dirigiu, he llegit, afortunadament, la carta que un grup de viatjants us han adreçat preguntant-vos la col·laboració de LA RAMBLA per aconseguir del govern de la República una pensió per a la vídua del capità Alexandre Sancho, igual a l'atorgada a les famílies dels capitans afusellats a Oca.

Bell gest el d'aquests admirables viatjants de començar i cosa justa la que pretenen.

En aquest moment suprem de justícia cal no oblidar els caiguts, els que — més rebels i fastos — sofririen el pes aplastant del crim fet llei. Es ara, quan les primeres lluites d'una nova era més justa i més caritativa apunten, que hem de vetllar pels que, posseïts d'una dosi de dignitat molt superior a la comuna, no poderen contenir més la pressió de llur sensibilitat vexada i amb el seu sacrifici i fúndid canalitzaren la santa indignació del poble, que havia de menar-lo a la victòria.

Arran de la mort del capità d'enginyers Alexandre Sancho, LA RAMBLA publica un documentat treball, que signava Josep Maria, el qual representava un detallat estudi de la personalitat política i social de l'il·lustre enginyer.

Fa quatre anys que Alexandre Sancho era, encara, un dels millors tècnics que dirigien els treballs topogràfics que es feien a la Brigada Topogràfica d'Enginyers, on jo vaig complir el servei militar; ja aleshores, tot i la natural disciplina que hi havia al gabinet tècnic, es produïa com un home francament liberal en el tracte amb tots els que treballàvem a les seves ordres. Home enèrgic i asabie alhora, enormement actiu, nerviós i preocupat pels problemes de la humanitat, no deixava de manifestar-se, sense reserves, en tots els casos i davant de tothom.

A voltes, tot caminant amunt i avall del gabinet on dibuixàvem, amb les mans al darrere i conversant amb altres oficials enginyers, exposava idees que oïdes en aquell ambient feien estremir. Era un gran amic i admirador de Marcellí Domingo; el republicanisme que sentia cada dia amb més força el portà a demanar la separació de l'exèrcit.

Alexandre Sancho no era un enginyer militar solament, ell, mercès als seus estudis i a la seva activitat, havia aconseguit llocs envejats en grans empreses industrials de caràcter civil, un d'aquests llocs fou el que ocupà als tallers de construcció de motors Elizalde; també va ésser nomenat enginyer del Port Franc. Aquest treballar intensament havia produït un relatiu benestar material a ell i als seus, però vingué l'hora de la prova, i la seva generosa voluntat no dubtà a sacrificar-ho tot a la causa justa.

Avui l'esposa i els fills d'aquest ciutadà exemplar, mort en el millor temps de la seva vida, pocs dies abans del triomf del seu ideal, són orfes de tot.

Bo serà, doncs, treballar de ferm fins aconseguir, per a aquesta dolorida família, la petició que suggeriren els viatjants i que LA RAMBLA ja ha fet seva. Mentrestant, però, caldrà que engruixim la llista de subscripció oberta, amb el mateix objecte, a LA RAMBLA.

Jo voldria ben aviat veure-hi els noms de tota aquella colla d'estudiants i artistes que l'any vint-i-sis forem companys de servei a la Brigada Topogràfica d'Enginyers, i que els anys i les naturals obligacions han cuidat de dispersar-nos.

JOSEP MIR."

Diversos periòdics madrilenys de dreta han dit, a grans titulars, que el manifest de la guàrdia civil era adreçat a la Generalitat de Catalunya.

Si no fes fàstic, faria riure.

CIUTADANIA

Moments delicats

El dia primer de maig era Barcelona i Bilbao. Ahir era Madrid. Provocades, excitades, les turbes han actuat al carrer i han esclatat en gestos de violència incontenible. En la turbulència de la passió — explicable passió d'aquestes hores, després de llargues anyades d'opressió — les masses han pogut trencar el ritme i la vida normal de la ciutat. Provocades — temeràriament provocades — han respost a la provocació violenta, fins al punt que, cal dir-ho, per un moment s'ha perdut el control del carrer.

Culpables! A despit de tot, podem i hem de senyalar-los, concretament, amb el dit: els monàrquics. Els monàrquics que ahir al matí iniciaven el tumulte i els monàrquics que des del 14 d'abril treballen activament per mantenir la inquietud i l'angoixa en l'ambient. En aquest cas, podem senyalar encara amb més concreció. Podem dir que la guspira que ha encès el foc ha estat un vell enemic de Catalunya: el diari A. B. C. I segurament, en el fons de les seves campanyes antirepublicanes i anticatalanes trobarem una motivació camunat: el senyor Borbó. Encara fa pocs dies — en un to ridículament emocional — el senyor Luca de Tena publicava una mena d'interviu amb l'ex-rei.

Els fets de Madrid, avui, com els de Barcelona del dia primer de maig, són un advertiment i una lliçó. Esperem que les autoritats se'n hauran adonat. Advertiment de mans que treballen a l'ombra, pacientment; i lliçó per a mantenir un criteri de Govern enèrgic i, si cal, dur. Els moments són massa transcendents perquè ens els juguem a cara o creu en nom d'un liberalisme mal entès. Ha canviat alguna cosa més que el nom de les coses, i no és qüestió de deixar-nos guanyar per ma.

Defensem la República, arribant on calgui arribar. On calgui. Tota la cautela, tota l'energia és poca. Hem acusat concretament, ara, les dretes monàrquiques. Però acusaríem també les extremes esquerres socials si la seva actuació perturbés l'obra de consolidació de la República, que ha d'ésser el gran objectiu d'aquests moments delicats. Hi ha gravíssimes responsabilitats a depurar i a exigir — les de la monarquia — i el poble no perd de vista el seu tràmit. Aquest camí, seguit amb energia i amb rapidesa, aturaria de cop tota possibilitat d'actuació — de perturbació — d'una sèrie de forces que ara actuen a l'ombra amb relativa tranquil·litat.

Liberalisme, sí; però liberalisme és, sobretot, llei; és responsabilitat, és justícia. En nom de la República, precisament en nom de la República, cal que els culpables d'ahir — els culpables de tots els anys objectes de la borbonada — i els d'avui, siguin castigats severament, exemplarment, de forma que la justícia republicana sigui una realitat immediata i austera.

Els monàrquics que ahir provocaven el poble de Madrid i els elements que el dia primer de maig provocaven el poble de Barcelona són igualment temibles. Afrontem-los sense por, sense lenitats: la salut de la República ho exigeix.

En aquests moments greus demanem a les autoritats de la República un màxim d'energia i de justícia esmerupolosa

Cal que les responsabilitats es facin efectives sense més dilacions. Cal també una mà molt dura contra els perturbadors de l'ordre, siguin els que siguin.

"La rambla" en aquests moments transcendents es posa incondicionalment a les ordres de les Autoritats de Catalunya i del Govern de la República.

ESPORT

Tornem-hi a pensar

Després del partit de promoció celebrat ahir a la tarda al camp del Guinardó — amb tota la sèrie d'incidències desagradabilíssimes — no creiem que hi hagi ningú que gosi contradir-nos si afirmem que encara hi ha molta feina a fer. Mentre esmercem tots els esforços en lluites burocràtiques, baixes de nostre, en assemblees i maquiavelismes mig econòmics, mig personals; mentre els jugadors juguin a futbol com si es dediquessin a exterminar enemics; mentre no es tingui al públic aquell respecte que mereix i hom prengui el camp de futbol per una plaça de poble i l'adversari esportiu per un facinorós, no anirem enlloc. Més ben dit, només anirem al fracàs, a l'enderrocament definitiu d'aquell edifici que ha costat tants anys de bastir, i que molt sovint, massa sovint, ens resulta gran.

Potser és hora que tornem a parlar-ne. Potser és hora que tornem a recordar que l'esport no ha de servir d'escambell per a ambicions personals, ni per a exterminar la raga. L'esport té una finalitat més elevada, l'esport té com a missió principal una missió de cultura i els elements que el dirigeixen tenen damunt seu tota la responsabilitat si aquesta missió és negligida o prostituida, i damunt d'ells hem de llançar les nostres imprecacions.

El futbol, amb crisi o sense crisi, segueix essent el nostre esport bàsic, encara que no hauria d'ésser-ho. Segueix essent el nostre esport més popular, i és el futbol, per tant, el que ens cal endegar d'una manera digna, civilitzada, si volem que els altres segueixin el mateix camí.

Els dirigents del nostre futbol, doncs, haurien de capir aquest fet alarmant de manca de cultura esportiva entre les nostres forces. Hi ha actituds que si tenen una importància molt relativa quan són adoptades per un equip de nois del carrer, en tenen molta quan l'adopten equips o individus que per llur prestigi, per llur categoria o pel que sigui, estan obligats a posseir una cultura esportiva. No podem, però, exigir-los gaire responsabilitat si ningú no s'ha preocupat d'educar-los.

Es molt lamentable, molt, haver-ho de dir. Però l'esport — i concretament el futbol — només té un veritable cultural, una simple capa d'aquell refinament de civilització que tenen els perfectes esportius d'arreu del món. Així que grateu una mica, així que voleu endinsar-vos, experimenteu el més dolorós dels desenganys. Perdem molt de temps a cercar fórmules que donin pesetetes, a cercar jugadors de nom, a fer-nos la traveta els uns als altres per ocupar uns càrrecs, i tots plegats en oblidem del principal, de fer que l'esport sigui un lligam de cultura. I per això veiem el que veiem en els camps de futbol. I per això passa el que passa, i per això les persones d'una certa sensibilitat cultural s'allunyen de mica en mica d'aquells estadis on no haurien de mancar cap diumenge.

Hem fet moltes giregonces, i l'esport ha servit per a moltes coses, algunes remarcablement meritàries. Cal, però, no oblidar que l'esport vol dir cultura, i que sense aquesta significació l'esport no tindria raó d'existir. I demanem a qui pot fer-ho que es reemprengui de bell nou aquella tasca interrompuda que atorga al nostre esport una personalitat digna de tots els respectes, i que al pas que anem se n'anirà a rodar amb més rapidesa que no hi va anar la monarquia d'Espanya.

L. AYMAI I BAUDINA

L'ACTUALITAT ESPORTIVA

Ahir van jugar-se els primers vuitens de final del campionat d'Espanya de futbol

El Barcelona, empatà; el Badalona, guanyà i el Sabadell va perdre

EL PARTIT BADALONA-BETIS. — El senyor Nicolau d'Olier, ministre d'Economia, llançant el cop inicial del partit. — Una instantània del match.

L'IMPRESINDIBLE REPRESENTANT.

A l'Assemblea de la Federació Catalana, celebrada el dissabte, ningú no va trobar-hi a faltar el senyor Masdeu.

El representant de les Segarres i les Garrigues fou aquesta vegada el senyor Cabestany.

BUENOS AIRES, LA REINA DEL PLATA.

L'amateix, l'Espanyol se'n va a passar l'estiu a Amèrica. Així almenys ho asseguren persones que poden estar ben assabentades.

D'acord amb el Madrid, l'equip excursionista no serà ben bé l'Espanyol, sinó una combinació dels dos equips. Del Madrid, hi aniran, sembla, Zamora, Quesada, Torregrossa, Peña, Esparza i Leoncio, i a més Padrón.

Els beneficiats si n'hi ha — no aniran ben bé a migas. El Madrid, no bada. I En Zamora... encara és En Zamora.

UN MISTER QUE NO BADA.

Tots sabem que el Badalona, en temps del trempat d'En Vicenç Vaca, el nostre bon amic — no es priva de res. Fins portà un "trainer" del propi Londres, és a dir, un bon senyor que ensenyaria tota mena de tècniques i de tàctiques... però a bon preu, amb pagament a base de lliures esterlines.

I és clar, ha arribat un moment en què si bé les lligons s'aprofitaven, el pagar-les era quelcom difícil, no solament en lliures, sinó en pesetetes "vulgars".

I el bon mister Spikley decidí d'anar-se'n a la Pedra, amb el convenciment que allà se li faria justícia. En efecte, unes paraules — poques, perquè entendre's no era fàcil — amb el senyor Guarnier... i el bon mister Spikley que cobra l'una darrera, l'altra fins a tres mil "consoladores".

I així sense entendre's el gaire.

EL TERCER, AL CEMENTIRI.

Vàrem veure el primer partit de promoció Júpiter-Martínez al camp de l'Espanyol: 4-3.

El segon, ahir, al camp de l'Euro: 2-3.

Cal, doncs, celebrar-ne un tercer, el definitiu.

El problema està en designar camp per a jugar-lo.

Nosaltres, després del partit d'ahir, pensem que el més indicat és el del cementiri.

I que vagin enterrant-los tots!

LLAUNES

El Barcelona, seguint la nova política econòmica, ha donat la baixa a Portes. L'Espanyol l'ha donada a Demur.

I el pitjor és que no s'acabarà aquí. Sembla que només s'ha començat.

ELS EXITS D'EN COMORERA.

Ahir el senyor Comorera tingué una tarda feliç, felicíssima. No hi ha dubte al món capaç d'igualar — ja no diem superar — la mímica del nostre àrbitre més "sonoro".

Les seves gesticulacions van entusiasmar, engrisar, divertir, d'una manera extraordinària el públic. El senyor Comorera s'apuntà ahir un èxit sense precedents. Sense elli, haurien sortit decebuts del camp del Guinardó.

UNA CONVERSA AMB LA CAMPIONA DE NATACIO JOSEFINA TORRENTS

"La dona — diu ella — ha d'ésser esportiva i política"

La nostra intenció des de fa molt de temps, era poder trobar a la campiona Josepina Torrents per a posar-la en contacte amb els lectors de LA RAMBLA.

Ahí, que hi havia després absolut al Club Natació Barcelona, era el més a propòsit per a trobar-la lliure de les activitats a què ha estat subjecte durant tot aquest hivern.

Josepina Torrents, campiona de natació; uns cabells roigs completament esbojarrats i una rialla eterna en els llavis en fer-la la nostra pregunta queda tota sorpresa.

Diu Josepina Torrents:

—Molt. Totes hem aconseguit millorar la nostra forma i només ho prova que durant aquest Torneig han estat batuts tres rècords.

—Sí, però confiava amb una fe cega de poder millorar, i per això és que no hi quedat satisfeta del tot.

—Només disposant d'un dia a la setmana, al Club Femení del que sóc entrenadora, anem a la piscina del Club Natació Barcelona, i gràcies a la voluntat de totes les noies es pot dir que no s'ha perdut el temps inútilment.

Si poguessin fer-ho diàriament, com les nedadores del Club Vega, creu que no trigarien molt de temps en ésser unes rivals perilloses.

Malgrat això, confio en la fe de les meves deixebles i en les properes lluites la seva presència donarà un nou alè a la natació femenina.

La manca de piscines priva a la dona de poder practicar amb tota la intensitat possible la natació, i avui que Catalunya compta amb dirigents prou capacitats, no han d'oblidar la necessitat de construir piscines.

—Ja ho crec. M'entreno com mai ho havia fet per aconseguir la meua ambició: igualar les dones d'Europa.

—La dona és refractària a l'esport per diverses influències que fins ara l'han tingut mate-

rialment lligada, però de dia en dia, sortosament, van posant-se a to amb aquest segle XX, segle de febre esportiva i de neguit sense fi.

—Sempre, per totes les relacions morals de la vida, l'esport en la dona és un factor importantíssim, i en la política, cosa nova per a nosaltres, avui més que mai és obligada la seva actuació activa, tenint l'obligació de fer prevaler els seus drets i posar-se amb igualtat de condicions i atribucions que els homes.

—Crec que estem totes en les mateixes condicions, i si ara Catalunya porta el cap és perquè, bé o malament, s'ha trobat un ambient més acollidor per a les dones esportives i només hauria fallat que essent Barcelona la elite esportiva, nosaltres, les dones, haguéssim d'haver estat unes simples imitadores.

—Confio en l'esdevenidor de l'esport femení. I confio i crec que l'esport en la dona hi és quelcom obligat, ja que l'esport dona una tranquil·litat d'esperit admirable, i fa que esdevinguin per a l'endemà quelcom més que una cosa hàbil i delicada com una figura de Sevres.

—Amb l'esport, sempre ben aplicat, evita a les dones greus perills, i avui que es viu vertiginosament i és un calmant poderós per a allunyar la neurastènia i per a esdevenir fortes i belles.

Aquí va acabar el nostre interrogatori. La piscina començava a agafar un caire alarmant. La nostra integració per l'horitzó i només va ésser gúest de donar les gràcies a la senyoreta Torrents, per la deferència tinguda a LA RAMBLA, i amb el temps just de fugir per evitar passar al fons de la piscina, gràcies a la gentilesa dels Giménez, Brull, etcètera.

Quan miràvem enrere, la campiona, amb el seu nedar senzill i ràpid, cobria les rectes de la piscina amb una "suplèsse" extraordinària.

L. G. ABRIL

CICLISME

La primera etapa de la Volta a Itàlia. — Marian Cañardo arriba en el primer escamot, i Montero ben classificat

Ahí es va començar la Volta a Itàlia, en la qual prenen part dos dels nostres millors corredors: Marian Cañardo i Ricard Montero, barrejats entre una notable selecció de routiers europeus.

El resultat d'aquesta primera etapa — Milà — Mantua — ens ha d'omplir d'optimisme, sobre tot si tenim en compte que els nostres corredors actuen en terreny desconegut. Només cal mirar els temps emprats:

Guerra, el vencedor de l'etapa, 6 h. 7 m. 10 s.

Cañardo, en dinovè lloc, 6 h. 7 m. 26 s. (7 segons de diferència).

Montero, en 85 lloc, 6 h. 7 m. 29 s.

Aquests temps ens demostren que l'arribada a Mantua fou gairebé en compacte escamot de tots els sortits de Milà.

Creiem oportú recordar que Montero i Cañardo corren per la marca italiana "Bianchi", i que, per tant, formen equip amb Belloni, Mara, Morelli i Grandi.

Aquesta Volta italiana durarà fins al 31 d'aquest mes, i consta de les següents etapes, a més de la ja celebrada:

Mantua — Ravenna, Ravenna — Macerata, Macerata — Pescara, Pescara — Nàpols, Nàpols — Roma, Roma — Perugia, Perugia — Montecatini, Montecatini — Gènova, Gènova — Cuneo, Cuneo — Torí, Torí — Milà.

P. A. M.

FUTBOL

A SANS

En un encontre amistós, els sansens bateren els de l'Atlètic de Sabadell per dos gols a un

Aquest encontre corresponia a la primera data del Torneig Macià, però els acords presos per l'assemblea general celebrada per la Federació Catalana feren que tal torneig quedés suspès per temps il·limitat, amb motiu dels partits que hauran de fer-se per l'ampliació de la primera categoria.

A l'igual que gairebé tots els altres clubs que havien de celebrar partits, els dos cercles esmentats decidiren no suspendre l'encontre i celebrar-lo amb caràcter amistós.

El partit fou distret i entretingut. Tots dos equips posaren en la lluita el seu millor entusiasme, i gràcies a això poguérem veure jugades de qualitat.

Guanyà el Sans i guanyà mercedament, si hom té en compte que fou l'equip que més sensació de força donà en tots els moments de la lluita i el que més domini exercí. Per creiem que el resultat és completament just.

Els sabadellenos feren una bona defensa del seu marc i en alguns moments de la segona part els seus atacs foren tan vius que creiem molt possible un empat i fins una victòria dels colors groc-negres. Aquest gol, mínima diferència favorable al Sans, és un bon reflex de la resistència oposada pels vallesans als seus guanyadors d'ahir.

Encarregà de l'arbitratge un aficionat, i encara que per la seva actuació no podem considerar-lo com una "estrella" del xutell, cal remarcar la bona voluntat que posà en la seva feina i l'encert indubtable en algunes fal·lis. A les seves ordres, s'arreglaren els equips de la següent manera:

Sans: Domènech, Villacampa, Torredellot, Bartolí, Gol, Robles, Carrió, Besolí, Carulla, Atlari i Calsina.

Atlètic: Silvestre, Harle, Montesinos, Molló, Canet, Domingo, Pastor, Soler, Huerva, Mota i Crespo.

En un córner contra l'Atlètic, quan feia vint minuts que jugaven, els sansens obliguaren el seu primer gol, d'una bona capcinada de Besolí.

Al cap de poca estona, els atlètics, també en un córner, fe-

Copes i Medalles

per a esport —

E. SEGURA

Plaça Francesc Macià, 15

telèfon 1799

ren el seu gol, per mitjà de Canet.

A la segona part, els sabadellenos jugaren amb deu jugadors, car Huerva es lesionà seriósament. Al cap de trenta minuts, i després d'algunes arrencades sensenques, els blanc-verds feren el seu segon i darrer gol d'un bon xut de Besolí.

TAP-TAP

U. A. Horta, 2

Gimnàstic, 0

En partit amistós contindren aquests dos equips davant una regular concurrència. Les forces resultaren molt igualades, marcant el gol local, als vint-i-set minuts, Galtés.

La segona part fou un complet domini de l'equip d'Horta. Tots els seus components jugaren amb gran entusiasme, i aconseguiren el segon gol al cap d'un minut de començar la segona part, per Sibegues, en una gran arrencada que l'acabà amb un gran tret.

Els equips foren:

U. A. Horta: Montferrer, Brió, Pérez, Llopis, Boyé, Puig, Galtés, Capdevila, Torres, Porrera i Sibegues.

Gimnàstic: Roca, Calabuig, Vergés, Alegret, Bordeus, Carbonell, Girona, Barbrà, Oto, Espanyol i Artigues.

Arbitrà el col·legiat amateur senyor Martínez.

DES DE SANT BOI

El Santboià venç brillantment l'Illuro per tres gols a cap

Un magnífic partit ens han ofert avui els notables conjunts de Sant Boi i Matarró.

Un joc ràpid, bell, dur, com és costum en equips de la Preferent, unit a un entusiasme i unes ansies de victòria com si es tractés d'un partit decisiu, ha fet que la nombrosa concurrència que ha assistit a l'encontre en sortís més que satisfeta del camp de joc.

No ha jugat millor el Santboià que l'Illuro, però ha dominat més i ha creat més situacions de perill a la porta dels barrats, tres de les quals s'han convertit en gol, obra d'Elies, Avellanet i Lloberes, tots tres excel·lents d'execució, sobretot el darrer que ha estat formidable.

Els il·lurans s'hi han fet amb tota l'anima per marcar, però no han pogut ni tan sols aconseguir-ne un, més que per manca de decisió, per la gran defensa que del seu marc han fet Ramoneda, Lacal i Mir.

Els equips s'han presentat així: Santboià: Ramoneda, Lacal, Mir, Cifuentes, Puig, Barraxina, Millan, Ayllanet, Elies, Lloberes, Galtés, Illuro: Noves, Mas, Canadell, Prat, Soler, Llopis, Ponç, Mestres, Vall, García i Oliver.

S'han distingit Soler, Noves, Mas, Ponç i Mestres, per l'Illuro, i del Santboià, tots han complert a bastament, destacant-se Barraxina, Ramoneda i Galtés.

L'arbitre, senyor Ripoll, força bé.

BANYERES CARDONA VEGARA

DES DE MANRESA

C. E. Manresa, 0 Granollers, 4

El partit que havia d'ésser del torneig "Copa Macià" es jugà amb caràcter amistós per causes ja sabudes. El partit fou jugat al camp del Pujollet i fou força interessant. Guanyà el Granollers perquè jugà una mica millor que el Manresa. Tots els seus components rutilaren a la perfecció, sobretot la davantera, que sense matisos s'hi gaire aconseguí un marge de gols que el feu vencedor.

Del Manresa poca cosa podem dir-ne, car tots jugaren amb una apatia i desencert formidables. Unicament cal esmentar l'actuació formidable del porter manresà, Gamisans, que alliberà el seu equip d'una major desfeta; a estones també complí Delgado.

Arbitrà l'ex-jugador Ferrer, amb encert. La primera part el Granollers s'imposà i aconseguí dos gols per mitjà de Garí i Ulleda. El Manresa prou aprèta per a marcar, i si més no per a fer el gol de l'honor, però no li fou possible per la bona defensa del Granollers.

Els equips foren:

Granollers: Gallofré, Lledó, Miralles, Rebollo, Sala Ortuño, Lluch, Jordi, Garí, Saurí i Ulleda.

Manresa: Gamisans, Gall, Palomas, Galofart, Costa, Delgado, Ortuño, Biosca, Serra, Martínez i Señal.

L'ASSEMBLEA EXTRAORDINÀRIA DE LA FEDERACIÓ CATALANA

S'acordà ampliar la primera categoria a vuit clubs

Els clubs de segona categoria preferent aconseguiren finalment l'assemblea extraordinària que de tant de temps perseguïen. Hi assistiren més de cent delegats de clubs de totes les categories, els quals, pel que es va veure en el transcurs de l'acte, hi anaren amb el paper ben estudiat.

La presidència de l'assemblea era formada pels senyors Plantada, Guarnier, Costa, Vila i Prat, del Consell d'Apel·lació.

Tal com l'ordre del dia assenyava, l'assemblea va començar amb la consegüent lectura de l'acta de l'assemblea anterior, la qual fou aprovada. Totseguit s'entrà a la discussió del segon apartat de l'ordre del dia, la qual enclos el demanar explicacions per la gestió portada a cap pel Consell Directiu de la Federació Catalana prop de la Nacional per l'assumppte de l'ampliació de la primera categoria.

De bones a primeres, els delegats més significats dels clubs de la preferent atacaren durament aquella gestió i tota la que ha portat a cap en aquest sentit la Directiva de la Federació.

Després de llargues hores de discussions, totes elles gairebé emprades a fer càrrecs a aquells i entre ells mateixos, els delegats senyors Humet i Abril sortiren en defensa del Consell per pregar a l'assemblea que ratifiqués la confiança als actuals membres federatius perquè amb plens poders poguessin anar a Madrid a aconseguir allò que no fa molt se'ls negà. Els delegats de segona categoria insistiren, sense concretar, però, en les seves censures contra el Consell, i el senyor Vila, representant d'ells a la Federació, féu un brillant parlament per dir que sols ell mereixia totes aquestes censures, que especialment el delegat d'un club del qual ell és soci, dirigia a tots els integrants del Consell.

El senyor Vila féu seus aquests càrrecs, perquè — diu — era ell qui no va obrir amb prou energia contra els de la segona preferent en el cobrament de les mensualitats atrasades, i era ell també el que havia oblidat massa la segona categoria ordinària. Per tot això — digué — sóc jo l'únic que hem considerat francament i l'únic que heig de dimetir. Prega als altres companys del Consell que no se'n facin sol·licitaris d'aquesta dimissió, ja que ell ho feia per les causes especialíssimes que enumerà.

El parlament del senyor Vila, com és natural, desvetllà molta maror, i totthom s'apressà a aclarir conceptes i càrrecs que abans s'havien formulat. L'assemblea prengué des d'aleshores un caire ben diferent al del començament. La tendència agressiva dels primers moments es tornà concordància. Era segurament l'efecte de les llargues hores esmerçades a discutir inútilment, car eren les dues de la matinada i res en concret no s'havia acordat encara.

Algué, parlant d'aquesta possibilitat, va avançar que s'havia d'arribar, si calia, fins i tot a una separació de la Nacional.

L'autonomia que demana la Catalana és justa, i cal que entre tots s'ajudi a obtenir-la.

Finalment i per veure si les forces es posaven d'acord, alguns clubs de primera categoria presenten una proposició, que passada a votació decidirà la discussió. El senyor Plantada mana la lectura de la moció, i en suspendre la sessió per celebrar la votació la majoria de delegats, tots ells de la segona preferent, s'havien fet tonadissos. En va el president seguir la presència d'aquells.

En iniciar-se la votació, que fou pel delegat del F. C. Barcelona, aquest pregà que en vista de l'actitud persistent dels delegats de segona categoria preferent, es retirés aquella proposició que es volia passar a votació i es procurés fer-ne una altra d'acord amb les aspiracions d'ells. Es va retirar la moció presentada primerament, i s'acceptà la presentada de comú acord amb els de la segona preferent. Eren les tres de la matinada. Finalment, uns altres es posaren d'acord, i s'acabà l'assemblea a un quart de cinc de la matinada, després de donar un ample vot de confiança al Comitè Directiu per assistir a l'assemblea de la Nacional i recaptar allí que la nostra primera categoria sigui ampliada a vuit clubs, cosa que de guir això, s'acordà que ahir — diu — moment ja es farà. Per aconseguir-ho — el Júpiter i el Martinec juguessin el segon partit de promoció, i si el Júpiter quedava eliminat, és a dir, vençut per més d'un gol de diferència, podia restar a la primera categoria i els cinc primers de la segona preferent, en un torneig, donarien un guanyador, que és

el que automàticament ingressaria a primera categoria amb el Júpiter i el Martinec. Si en el partit d'ahir — i vist el resultat d'aquest partit cal esperar el tercer partit — l'eliminació de la promoció fos el Martinec, aquest disputaria junt amb els altres cinc primers de la segona categoria que hem anomenat el torneig, que en aquest cas donaria dos vencedors per ampliar la primera categoria.

La cosa, amb el vot de confiança a la Directiva de la Federació, va quedar embastada d'aquesta manera, i com és natural, a resultes del que a Madrid s'acordà. Si allà la cosa fos desfavorable, com que tot seguit s'ha de celebrar l'assemblea ordinària de la Federació Catalana, en aquesta es prendria la resolució que el cas dictés, la qual cosa s'aprovà així també.

Algué, parlant d'aquesta possibilitat, va avançar que s'havia d'arribar, si calia, fins i tot a una separació de la Nacional.

L'autonomia que demana la Catalana és justa, i cal que entre tots s'ajudi a obtenir-la.

Una dimissió, una altra dimissió, un que no la presento, uns que es retiren i que després tornen; una clavor de matutina que comença a acabar si-gui co m'squí; i uns senyors que prop de les cinc de la matinada prenen un cafè amb llet i discuteixen com si l'assemblea encara d'aquí hagués de començar.

I per això, a les hores amb sols 5 minuts de descans.

HI MANCA EL MORAT

El Martinec porta l'uniforme vermell amb coll i punys grocs.

Un espectador del partit d'ahir, ho comentava i deia:

—Això de portar els colors roig-gualda no fa pels temps que correm. Hi manca el morat.

Un altre espectador digué:

—No se'n preocupi. El "morat" el porten tots els jugadors, dintre.

Efectivament. Tots senten el morat de consuetud en un lloc o altre. Els uns al turmell, els altres a la cintura.

ORQUESTINA GATZ-HARA

J. Reynés — Tapineria, 86, 1.er

A L'ESPANYOL HI HA MAROR

Entre els socis de l'Espanyol que paguen es recullen signatures per demanar l'assemblea extraordinària.

Aquest grup de "rebeldes" rep nombroses adhesions perquè n'hi ha molts que — creuen — les dictadures s'han acabat.

I que no és just que l'Espanyol en segueixi sufrint.

UN QUE NO BADA

El partit de despatx Júpiter-Martinec correspon arbitràriament a l'Angel Castarlenes, però aquest, ahir mateix, ja aconsellava als clubs interessats que demanin arbitre fora.

I que els oferia ajudar-los a les despeses, pagant de la seva butxaca cent pessetes...

BURAC

6 HORES: 5 MINUTS

Sis hores són el que avui durarà l'assemblea de la Federació de futbol del disabte passat.

Cinc minuts és l'únic descans que el president Plantada va magnànimament concedir als assembleístes.

Durant el transcurs d'aquestes 6 hores i 5 minuts es varen descabellar, entre altres, els següents temes esdeveniments.

Una protesta molt revolucionària, però també molt governamental i amb tot respecte exposada per Cruïent, el cap d'avantguarda de la segona categoria preferent i president de l'Illuro.

Un parlament tribuït d'en Borràs, bigotet retallat i pocs d'homs aclaparats pels desguanyats dels clubs poderosos i desenganyats, segons va dir, del "mullader".

Una vibrant peroració de l'enterrific i federatiu a estones senyor Guixà parlant de la revolució i de la "mandanga", i patrocinant la necessitat de rebutjar tot l'existència.

L'actuació d'apudador d'aquell delegat del club forà que sempre protesta de les dictadures i que es passa la vida dient el que els altres han de dir.

Una potència a prova de bomba dels pacífics delegats de la segona categoria ordinària.

La poca agradosa situació dels delegats de primera categoria que resignadament presentaren com cap dels clubs que varen elegir-los els defensors de les escomesses de què els foren objecte.

La revelació del pes fort dels federatius, Vila, com a orador en aquells moments que deia "el senyor Borràs ha fet ús de la seva paraula".

L'aranga de Guanyer, representant del Palafreigell, arribant l'autonomia per a les ciutats, pobles, agregats i masies.

La resignació del president senyor Plantada.

La rebutjada d'una proposició que reclamava dels clubs la seva immediata cooperació prop de la federació per aconseguir de la Nacional que Catalunya pugui organitzar el campionat regional d'acord amb les necessitats i aspiracions de cada zona.

El descobriment del nou delegat del F. C. Barcelona com a pare pedag, i protestes dels descontentats.

La possibilitat que no es pogués celebrar els partits de campionat peninsular i amistosos internacionals.

L'aprovació d'aquella proposta que no obliga a cap club i que demana a Madrid una modificació dels campionats oficials per ampliar la primera categoria.

Una dimissió, una altra dimissió, un que no la presento, uns que es retiren i que després tornen; una clavor de matutina que comença a acabar si-gui co m'squí; i uns senyors que prop de les cinc de la matinada prenen un cafè amb llet i discuteixen com si l'assemblea encara d'aquí hagués de començar.

I per això, a les hores amb sols 5 minuts de descans.

HI MANCA EL MORAT

El Martinec porta l'uniforme vermell amb coll i punys grocs.

Un espectador del partit d'ahir, ho comentava i deia:

—Això de portar els colors roig-gualda no fa pels temps que correm. Hi manca el morat.

Un altre espectador digué:

—No se'n preocupi. El "morat" el porten tots els jugadors, dintre.

Efectivament. Tots senten el morat de consuetud en un lloc o altre. Els uns al turmell, els altres a la cintura.

ORQUESTINA GATZ-HARA

J. Reynés — Tapineria, 86, 1.er

A L'ESPANYOL HI HA MAROR

Entre els socis de l'Espanyol que paguen es recullen signatures per demanar l'assemblea extraordinària.

Aquest grup de "rebeldes" rep nombroses adhesions perquè n'hi ha molts que — creuen — les dictadures s'han acabat.

I que no és just que l'Espanyol en segueixi sufrint.

UN QUE NO BADA

El partit de despatx Júpiter-Martinec correspon arbitràriament a l'Angel Castarlenes, però aquest, ahir mateix, ja aconsellava als clubs interessats que demanin arbitre fora.

I que els oferia ajudar-los a les despeses, pagant de la seva butxaca cent pessetes...

EL DEMONIO DEL MAR

Aviat al FEMINA

Metro-Goldwyn-Mayer

BUSTOS DE LA REPUBLICA

90 c/m. Ptes. 115 en pasta
90 " 70 en guix
Cartela " 20 en pasta

60 c/m. Ptes. 70 en pasta
60 " 45 en guix
Cartela " 14 en pasta

Patina de marfil ambdós materials. Gorra roja. Embalatge comprès. Ports a càrrec del destinatari. Tramesses contra reemborsament o pagament anticipat.

LENA, S. A. - Reproduccions d'Art Escultòric

FOC NOU I PALLA NOVA

El "Centre d'Esports Manresa", en realitat futbolísticament, veient les conseqüències perniciosos del professionalisme en la vida econòmica del club, ha acordat implantar el futbol completament amateur i al jugador que no estés conforme li donaria la baixa sense cap condició.

Això a molta jugadors els ha fet la mateixa gràcia que els faria si els passessin una argelaga per l'esquina, però, sortosament, l'amor al club ha imperat en alguns d'ells (no tots, per desgràcia) i han dit que continuarien defensant els colors del Manresa com fins ara.

Heus ací una llista a donar a tots els clubs i a tots els jugadors, ja que si no es fa així és materialment impossible que el futbol a les comarques pugui viure.

UN ARBITRE ENÈRGIC

Diuen que passat, al camp del Pujolet, el "Centre d'Esports Manresa" feu la presentació del seu equip amateur. De jugar bé, allò que se'n diu, no hi juguen gaire, però no hi sabem recure gaire diferència en l'equip d'una meua enèrrega, compost la majoria de "professionals" forasters. Per constatare tinguem una selecció del Batalló de Reus, desplaçats en aquesta ciutat. El bon del cas va ésser que d'arbitre ho feu el capità del batalló. Els del batalló, és clar, es guardaren prou de discutir amb l'arbitre, el que no es guardaren tant fou de jugar bastant brut, fins que l'arbitre, empenyat, digué a un jugador dels seus: "Al primer que jugues succeï el certyo yo el pelo al cero y se va a la prevención".

Res, allà amb un llum. El joc brut acabà com per art d'encantament. Apa, senyors del Manresa, ja sabeu com heu de fer-ho perquè els jugadors tinguin el màxim respecte a l'arbitre.

UN CASAMENT

Dijous passat tingué lloc a l'ermita de Santa Àgla, el casament de l'actiu (corresponsal) de LA RAMBLA a Girona. En Lluís Bota i Vilà, amb la distingida senyoreta Na Maria Culla i Homs. L'acte va resultar lluit de debò. Després de la cerimònia, que anà a càrrec del canonge de la Seu de Girona, doctor Bargunyà, els convidats foren obsequiats amb un esplèndid banquet al Peninsular Hotel. Feren els de la cursa, els senyors Albert de Quintanilla, ex-alcalde de Girona i ex-president del Centre Català; Manuel Culla, Enric de Quintana, el doctor Bargunyà, En Lluís Gibert, capità d'infanteria, En Lluís Ayman i En Lluís Bota.

Els nuvis sortiren cap a París i Brusselles en viatge de noces. Els desitgem una lluna de mel que no s'acabi mai.

Els delegats del Consell General del Partit Català Republicà

Ahí va tenir lloc l'elecció de delegats en el Consell General del Partit Català Republicà, que junt amb els set elegits en la darrera assemblea, que formen el Consell Directiu d'Acció Catalana Republicana de Barcelona, i que són:

Lluís Nicolau d'Oliver.
Manuel Carrasco i Formiguera.
Josep Sunyer i Garriga.
Jaume Bojall i Mates.
Antoni Rovira i Virgili.
Mari Estève i Galup.
David Ferrer.

elegeren els 5 que han de formar el Consell Superior.

El resultat de l'elecció fou:

Barcelona - Clutet:
Clutet Ametlla.
Lluís Cervera.
Carles Pi i Sunyer.
Barcelona - Regis:
Josep Barberà.
Lluís Jover.
Francisc Masferrer.

Girona - Regis:
Carles Jordà.
Joan Camp i Arbolit.
Santiago Patxot.
Lleida - Regis:
Antoni Bergós i Massó.
Felip Fontova.
Eduard Segarra.

OASSA DE LA SELVA

O. D. Casà, 2 - Palamós S. C., 2

Ahí es jugà aquest encontre amistós entre els equips que encapçalaven aquestes ratlles, amb el resultat apuntat.

El partit fou sense pena ni glòria, i a no ésser per l'apassionament del públic, hauria transcorregut tranquil·lament.

Al primer temps, anivellat, el Casà apuntà els seus dos gols. En canvi al segon temps es feu amo de la situació l'equip visitant. Feren els gols de l'empenyador i Rosalenc.

El Palamós es presenta així:

Baix: Ribes, Després; Gori, Rosalenc, Bahu, Napoleó, Nàuder, Pol, Girona i Carbonell.

L'HORA DEL CORREU...

Joan Gelabert, de Gavà.—

Us preguem d'enviar-nos la informació dels actes esportius de la vostra vila directament a la impremta i difusió al matí amb les quantilles escrites per una sola cara.

Donguint-se, també, per as-

sabentals altres bons amics, si volen que es publiquin l'endemà de celebrats els actes esportius que comenten i les xarxes amb què donen amenitat a l'aquesta pàgina.

A PALMA

El partit de promoció Balears-Constància

Palma, 11 per telègraf.—

S'ha jugat al camp de Son Canals el partit de promoció entre el Balears i el Constància, que s'ha decidit per tres gols a cap a favor del primer, aconseguits per Ubeda, Maimó i Vidal.

Arbitrà Fuentes, desencertat. La llista oberta pel Club Balears i la safata instal·lada al camp de joc, aconseguien un èxit franc a favor del porter Duran.

La Federació ha disposat que el Balears lluri cent pessetes a l'esmentat jugador, del camp que el Club deu a la Federació Balear.

Es reben més donatius.—Mora.

A VILAFRANCA

F. C. Colònia Güell, 1
F. C. Vilafanra, 5

El partit fou jugat al camp local i en tot moment demostrà força superioritat dels nostres, que jugaren com volgueren, amb tot i la resistència que imposaren els forasters.

Els equips estaven integrats així:

Per la Colònia Güell: Noia, Comes, Marín, Rocarreguier, Mateu, Cendra, Menaiges, Palau, Costa i Sopedra.

Pel Vilafanra: Sabater, Aparici, Via, Lara, Larrosa, Pastor, Castells, Quinquilla, Vilanova, Xifreu i Garcia.

Arbitrà Marimon, amb molta voluntat.

Creiem que aquest partit haurà servit de bon entrenament per a la Colònia Güell, per les properes lluites que se li atansen.—Buscal.

FÚTBOL AMATEUR

PARTIT D'INAUGURACIÓ

Diuen que passat tingué lloc al camp antic de la Penya All-I-Oil la inauguració de l'equip de futbol C. E. Magatzems Santa Eulàlia, el qual jugà contra una selecció dels mateixos magatzems, i en el qual es disputaren onze magnífiques medalles dels esmentats Magatzems Santa Eulàlia.

Guanyà el partit l'equip titular, i alinià de la següent manera:

Guia, Carbonell, Cardús, Ballbé, Curt, Vergés, Torrents, Fabregat, Sala Fidel i Roca.

El C. E. Magatzems Santa Eulàlia saluda els altres equips i Penyes, i prega que per a concertar partits es dirigeixin al Bar Pi, Plaça del Pi, número 1.

A VILANOVA

F. C. Igualadí, 1
O. E. Capellades, 2

El dia 3, el F. C. Igualadí, al seu camp de Vilanova, fou visitat pel C. E. Capellades, el qual va guanyar l'encontre.

De sortida, l'Igualadí imposà el seu joc i dominà. Degut a aquesta pressió, fou el primer gol a favor seu.

El Capellades, a la segona part, es va refer, i marcà un gol magnífic. I més tard, Sanabra va marcar el gol de la victòria, de penal.

Els vint-i-dos jugadors van jugar amb entusiasme.

L'arbitratge d'En Borràs, molt encertat.

Puntuació del torneig després de la tercera jornada:

	Punts
C. E. Capellades	6
C. D. Pirene	4
F. C. Igualadí	2
C. E. Esparguera	2
U. E. de Santa Coloma	0
F. C. Martorell	0

A ARENYS DE MAR

U. E. Arenys, 9 (1er. equip)
C. S. Hostafrancs, 1 (1er. equip)

Diuen que passat, al camp del Fons de les Creus, tingué lloc aquest encontre, el qual constituí una exhibició sorprenent de l'equip local i particularment de llur línia d'atac.

Destacà ostensiblement la tasca de Coll II, excel·lentment compenetrat amb Arnau i Iglesias. També hem d'esmentar l'actuació de Soler que en la defensa de la seva porta realitzà algunes jugades meritories. El conjunt del C. E. Hostafrancs lluità en tot moment amb gran entusiasme per tal d'aminorar la desfeta. Amb tot, la dissonant actuació del seu tercer defensiu, impotent per a contrarestar la nostra avançada en una tarda d'ençà, va malmetre l'esforç dels altres components de l'equip.

Assoliren els punts: Bas (3), Arnau (2), Coll (2), Iglesias i Canet, per l'equip local, i l'avant-centre, per l'equip visitant.

Integren la U. E. Arenys: Soler, Llevat, Calafell, Prat, Martí, Riera, Coll II, Arnau, Iglesias, Bas i Canet. L'arbitratge de S. Soler, encertat.

A SANTA BARBARA

tindran lloc els dies 9 i 10 dos encontres de futbol

Al camp d'esports del Club Santa Bàrbara tindran lloc els dies 9 i 10 d'aquest mes dos interessants encontres de futbol entre la Selecció Penyes Catalanes, de Barcelona, i l'equip propietari del terreny, Es disputaran una magnífica copa, donada galantment pel senyor Josep M. Tallada i Paulí.

Per les bones referències que ens han donat de l'equip forà és de creure que l'afició esportiva d'aquesta vila gaudirà de dos bells i emocionants encontres.

A CALELLA

Aviat serà inaugurat un nou camp d'esports

Hom ens diu que entre poc serà inaugurat oficialment el nou camp del C. S. Calella.

El dia de la inauguració, després de jugar-se un interessant partit de futbol, els valuosos atletes locals finalitzaran la festa amb grans proves i altres esports.

A LA BISBAL

La Bisbal F. C., 2
Armentera F. C., 0

Diuen que passat, l'onze local es traslladà a l'Armentera per a contendir amb el titular d'aquella vila.

Després d'un encontre en extrem vistós, l'equip bisbalenc s'adjudicà el triomf per dos gols a zero, marcats magníficament per Romaguera.

El públic es portà molt correntment, i l'arbitre forní una labor magnífica.

A les seves ordres, s'alineà l'equip guanyador de la següent manera:

Eduard, Casamajor, Mercader, Plaça, Sirvent, Tino, Busquets, Salvador, Romaguera Teixidor i Romà.

JOIES
Relloctges
Objectes
per a presents

J. ROCA
JOIER
RAMBLA DEL CENTRE 33

En aquesta ciutat hi ha un gran entusiasme entre l'element esportiu, per al proper Torneig Trofeu LA RAMBLA A PALAMÓS

En celebració de la joia del doble triomf...

El diuen que dia 26, mentre a Barcelona se celebrava un festival d'esport i ciutadania, a Palamós, per no ésser menys, també homenatjaven els nous regidors catalanistes republicans i els novells guanyadors del Campionat de Catalunya.

A l'estadi palamosí es feu festa grossa, entre sardanes, partit de futbol guanyat pels de Palamós, i adhesió a les autoritats catalanes i del nou règim.

Els ingressos foren destinats a benefici de l'Hospital i l'Asil de Valls.

Molt bé, palamosins! CORRESPONSAL

A MALLORCA

Constanci, 1 - Manacor, 1

Es jugà aquest partit de campionat de promoció a Inca, camp "Es Cos", davant nombrosa concurrència, la qual esperava molt diferent resultat, ja que de tots és sabuda la valuosia eficàcia de l'equip sots-campió de Mallorca, el Constanci, més l'avantatge de jugar al seu camp i amb el seu públic que havia d'encoratjar-lo.

Hom va quedar decepcionat quan marcà un gol a la primera part el Manacor, i un a la segona part el Constanci.

Després del partit Atlètic-Balears campionat promoció

Confirmar el nostre telegrama, avui podem dir que la fractura de l'avantbraç del jugador Duran va

(Sals extretes de diverses fruites) Laxants, diurètics i refrescants. Tots els dies, en llevar-vos, preneu una cullerada i us desapareixerà l'estrenyiment.

nya, sense una reina anglesa, sense una ombra anglesa endegadora... ha de fer desencadenar una colla de ramats.

Un John anglès, és John o no és res, perquè pobret, no pot comprendre, baldament i que per pròpia voluntat s'hagi establert a Suïssa, sense per cas, no pot comprendre que esdevingui naturalment John o bé Hans a Berna, Joan a Ginebra. En canvi un Joan, català, sense sortir de Catalunya, ni de la seva vila nadiua, ni de la pròpia llar, li falta temps per a tornar-se Joan, o bé Joan, John, Johan, etcètera, tan bon punt ha après quatre mots castellans, francesos, anglesos o alemanys. Per això Anglaterra s'ha fet mestressa del món i Catalunya ha perdut tots els drets, aduuc els més elementals.

Fins ara, en termes generals, el castellà, respecte de Catalunya, ha estat com l'anglès respecte del món. Sembla que ha arribat el moment de no caure ni en l'ajupiment dels catalans colonitzats per la dinastia borbònica, suara foragitada, ni en la superbia anglesa, que la civilització, el dret, ha d'abatre en els anglesos també. Castellans i catalans han d'acceptar els fets naturals

amb dignitat, un castellà que passa per la nostra terra incidentalment, provisoriamet, seria ben poca cosa que tot seguit se sentís català; això no és natural ni possible, i doncs, indigne de simular-ho i quimeric de voler-ho. Però és encara més indigne que un català, dintre de Catalunya mateix renegui del propi idioma, del propi nom. I això havia assolit amb deplorable generalitat l'imperi dels Borbons damunt Catalunya. I aquesta abjecció dels catalans, aquest servilisme, aquesta pressa a vendre's la personalitat catalana sense que cap altra sigui possible a Catalunya, és el que cal combatre per a dignificar-nos, per a normalitzar-nos.

Castellans i catalans poden ésser bons amics i bons concitadans solidament, duradorament, francament, com ho són ginebrins i berneus, tots suïssos, però amb llengua i naturalesa distintes i respectades. Sense dignitat i sense justícia no pot haver-hi amistat ni confraternitat.

Presidiren els homenatjats, acompanyats de l'alcalde accidental de Barcelona En Joan Casanoves, el president de l'Ateneu Republicà de Gràcia En Joan ne Republiç de Gràcia En Josep Maria Francès, el senyor Messeguer i altres directius, els tinentes d'alcalde Casanelles i Ventós i els consellers Escotet, Sánchez, Vachier i Ventalló.

A l'hora dels brindis, un cop servit l'excellent apa, parlaren els senyors Messeguer i Francès, En Joan Casanoves i els tres homenatjats.

Foren uns discursos que hauria calgut prendre l'aiguafort, abundant, densos de doctrina abundant de lo, proclamant la necessitat que el poble estigués al costat dels homes de la República per a consolidar-la, consolidant amb ella la llibertat de Catalunya, guanyada el 1 d'abril, dintre la comunitat dels pobles ibèrics lliures en estructura federal.

L'acte va acabar a tres quarts d'una de la matinada.

per les comarques diuen...

Que els socis del club palamosí estan d'enhonorable, doncs es pot dir que durant tres mesos els han tocat tres partits al seu camp.

Que el que cobra els rebuts, però no es deu oblidar d'anar a buscar els sis rals de l'ala.

Que el club palamosí, campió de Catalunya, nou de trınca, es prepara activament per anar al campionat peninsular.

Que els aficionats targarins es raven amb dalit una resposta a l'Atlètic de Bilbao per present-lo als esports.

Que la contestà fou que "nones" car sembla que no diu per a una camions rebaltar-se tant.

En Cucurull està empenyat perquè LA RAMBLA li ha descobert el seu mal; doncs aquella nola ja el torna a deixar jugar.

Que el S. C. Mollet es veu que té la "negra".

Que cada vegada que anuncia partits de futbol plou.

Que En Segret, el vice-secretari, va dir que haurien de provar de fer-los els dissabtes.

Que nosaltres creiem que no estaria de més el provar-ho.

Que En Castell, l'actual segon tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Mollet del Vallès, el dia 1 de maig, al camp de Cal Magre, va mostrar-se com un veritable davant.

Que en canvi En Berenguer, regidor del mateix municipi, feia de porter i sols parava les pilotes altes.

Que nosaltres creiem que els seus anys (52) li privaven d'ajupir-se.

Que En Mayol, quan va comprendre això, solament xutava pilotes baixes.

Que En Castells té por que després del que varen fer aquell dia, els molletans no els tinguin respecte.

CATALA: Demostre

que ho els, si assisteix al festival de dijous, a nit, a l'Olympia.

El banquet d'anit als consellers municipals d'Esquerra Republicana de Catalunya elegits per Gràcia

Anit va celebrar-se a l'Hotel Metropolita, de l'Avinguda del Tibidabo, el banquet que l'Ateneu Republicà de Gràcia organitzà a honor dels seus consellers En Lluís Companys i Jover, governador civil; En Joan Lluhi i Valls, tinent d'alcalde; i En Jaume Vinyals i Garrich, conseller, amb motiu de la seva elecció per aquell districte.

Fou un acte que pot qualificar-se de magne. Els comentaris hi eren en nombre que passava dels 6000, però en esperit hi havia tot el poble republicà de Gràcia.

Presidiren els homenatjats, acompanyats de l'alcalde accidental de Barcelona En Joan Casanoves, el president de l'Ateneu Republicà de Gràcia En Joan ne Republiç de Gràcia En Josep Maria Francès, el senyor Messeguer i altres directius, els tinentes d'alcalde Casanelles i Ventós i els consellers Escotet, Sánchez, Vachier i Ventalló.

A l'hora dels brindis, un cop servit l'excellent apa, parlaren els senyors Messeguer i Francès, En Joan Casanoves i els tres homenatjats.

Foren uns discursos que hauria calgut prendre l'aiguafort, abundant, densos de doctrina abundant de lo, proclamant la necessitat que el poble estigués al costat dels homes de la República per a consolidar-la, consolidant amb ella la llibertat de Catalunya, guanyada el 1 d'abril, dintre la comunitat dels pobles ibèrics lliures en estructura federal.

L'acte va acabar a tres quarts d'una de la matinada.

En la pròxima edició: Un article de F. Maspo i Anglès: "L'Estatut de Catalunya"

SALNIKE

Visió anglesa de la caiguda borbònica i visió catalana de la visió anglesa

Tinc una amiga anglesa autèntica i castissa. Fins i tot he de suposar indirectament, pels caps que m'ha escrit i que he pogut llegir sense que ella s'ho pensi, que és fadrin, sexagenària, i que no té sinó ma, i amigues de condició molt semblant, vull dir fadrines sexagenàries.

Ara, arran del destronament del senyor Borbó, m'ha escrit l'amiga anglesa observacions o opinions ben característiques de la seva ànima nacional:

"Escoltem amb interès vivissim, les noves radiades sobre la vostra meravellosa revolució sense son. Si, ja sabem, d'ençà de 40 anys, per un amic espanyol de València, l'agitació que s'anava produint.

Però, per la meua vida, que no puc comprendre perquè Catalunya vol la seva pròpia llengua distintiva. Pe- què? ¿Què es pot preocupar d'aprendre-la? Vosaltres heu d'esser com i gent escandinava, i emsenyar francès i anglès per raons comercials. Estic ben segura que els anglesos no aprendran mai e. català.

Per més que el vostre país sembli admirar els procediments anglesos, jo penso que fou un gran disbarat o pifia de per-ne que de la filla germano-angla de la princesa Beatriu es casés amb Alfons! Quina espantosa desgràcia ha estat això! Per què redimíem no podia casar-se amb una dona de la seva raça!

Em penso que el nou règim causarà milers de "ramats" al vostre bell i ric país. És clar que jo sé que hi ha molta, molta, molta gent pobre i analfabeta.

He respost a la meua vella i ancia-

na amiga que els catalans volen el català perquè és la nostra llengua, sense capficar-nos per si els anglesos l'aprendran o no. I que som esperant, perquè no hagin d'imposar-ni de deixar-nos imposar cap idioma alié, puix que l'única llengua que pot oferir una solució general, justa i total és l'esperanto, que no és privatiu de cap poble, i que pertany a tots indistintament com a segona llengua de cadascú per a les relacions entre homes i pobles de parles diferents.

Però val la pena d'aprofundir un xic més l'anàlisi de les observacions angleses, perquè, realment, són un exponent de la mentalitat i dels procediments d'aquell poble que s'ha fet sagre l'amb el món, amo liberal, políticament liberal, però de fons suíper i desvot, de fons immorral molt humà, vull dir, molt mundà.

La política és la política, les formes de salvar el màxim per al propi interès. I quant a sentit polític, els fets ens demostren que els anglesos l'han posseït i encara l'estan posseïnt com cap altre poble. Fins saben perdre de la manera més política i refinada.

Es un fet que jo, gaudint, trobo, en aquest món, aduuc dins la meua família o els meus coneguts i amics, qui treballa per a mi: que jo, jugador, perdó la meua fortuna no sé o no vull saber guanyar-me la vida, i per evitar-se massa vergonya o bé per pietat o encara per una mena de covardia, trobo qui em manté els meus, i encara en cert grau, segons les necessitats socials que ens hauria creat la nostra posició anterior que jo m'he-

jugat. Es una veritat que la mare o la filla bona, que el pare o el fill bo, treballador o intel·ligent, fan la feina o donen orientació, sovint menyspreada, als indigents o negligents de casa. És el cas que tot això és fet a favor dels necessitats sota la consigna de: què hi volia fer si és (o són) així — els qui no poden o no volen poder —.

Aquesta consigna humana, social, política, ha estat explotada pels anglesos d'una manera realíssima i efectiva, i presenta o descobreix el secret del fet que tant de món treballi per als anglesos, aprengui l'anglès, accepti llurs maneres i costums, fins i tot el sistema absurd de monedes i mesures angleses contra el decimal universal.

Però quan tots serem anglesos, quan tots no podrem (?) treballar sinó un xic, quan no hi haurà cansats per a fer la feina, quan tots voldrem jugar i passejar i no podrem comprendre res que no sigui el propi interès, la pròpia poltroneria...

El que cou a la meua amiga anglesa és la vergonya d'una anglesa destruïda.

Quan ella diu que el nou règim causarà ramats, pensa en l'Índia, en una colònia britànica, on els anglesos han fet creure al món que són el nexa d'unió de les llengües i les races i les castes diferents que poblen aquell immens territori. I el nou règim d'Espa-

EL REGULADOR

JOIES DE DARRERA NOVETAT

RAMBLA DE LES FLORS, 37

DIPOSITARI DE RELLOCTGES DE LES MILLORS MARQUES

SUISSSES